

בעוד שישראל שקועה בענייני יוסי'ום, מתחוללת מול עיניה ממש הדראמה הגדולה

ב שביל שני מיליון הפלסטינים החיים בארץ, ובשביל היהודים שנצמדו גם הם לטלוויזיה הירדנית, היתה זאת חווייה כבירה.

בעוד שעל צופי הטלוויזיה הישראלית ירדה התשפוכת הוויזואלית של שטויות ודיברייבל, שהיא פרי הגאון היהודי בכלייתקשורת זה, היו צופי הטלוויזיה הירדנית עדים לאחר המאורעות הרממתיים ביותר בתולדות המרחב והארץ מזה שנים רבות: כינוס המושב ה-17 של המועצה הלאומית הפלסטינית.

● הקוביה נפלה

ב חודשים האחרונים דיברתי כמה פעמים עם ראשי אש"ף. הייתי עד להתלבטויות הקשות שליוו את הדרך לכינוס המועצה. אני יודע עד כמה היה קשה להחליט על כינוס המועצה בכלל, ובעמאן כפרט. ראשי אש"ף ידעו שוויי החלטה מכרעת, שיהיו לה השלכות היסטוריות. הם רחצו אותה שוב ושוב.

במשך שעות על גבי שעות, יום אחרי יום, עקבו הצופים בשידור חי אחרי המתרחש באולם הגדול בעמאן, שבו התכנסו נציגי העם הפלסטיני מכל העולם. בצורה אינטימית, כפי שהיא מתאפשרת רק באמצעות הטלוויזיה, השתתפו בטקסים, בחוויות, בריגועי השימחה והתוגה, במעמדים הגדולים והקטנים שהיו במושב.

כאשר התקבלה ההחלטה הסופית, לפני המישה שבועות (ושבועון זה היה הראשון שהודיע לעולם על כך) נשמו ראשי אש"ף לרווחה. הם ידעו: עכשיו צפוי הקרב הגדול. אך הם שמחו על כי הסתיימה תקופת אי-הוודאות, ההיסוס והכניעה לתכתיבים.

אפשר להשוות את הדרמטיות של השידור הזה רק לשידורי הטלוויזיה הישראלית, שליוותה כל רגע של ביקורו של אנוור אל-סאדאת בארץ. מי יכול לשכוח את הרגע הגדול, כאשר הריעו החצוצרות והנשיא המצרי יצא מפתח-המטוס בלוד? פעם סיפרתי על כך לסאדאת עצמו: "אני גר ברחוב ראשי בתל-אביב. בעת השידור הזה קפצתי אל החלון כדי לדאות מה קורה בחוץ. הרחוב היה שומם לחלוטין. שום דבר לא זו בו, מלבד חתול אחד — וגם הוא חיפש, כוודאי, מקלט-טלוויזיה".

כאשר יעשה זאת, שוב לא תהיה לו דרך בחזרה. הוא אמר: "הקוביה נפלה" ושינה את פני ההיסטוריה. בעמאן נפלה השבוע הקוביה, התנועה הלאומית הפלסטינית עברה את הרוביקון. וזה טוב — טוב לעם הפלסטיני, טוב לסיכויי השלום, ועל כן טוב לעתידה של מדינת-ישראל.

כך זה היה השבוע אצל הפלסטינים ברמאללה ובחברון, וגם בנצרת ובטייבה. ההמונים היו צמודים למקלטים, והמירקע הנחיל להם חווייה שחררה למעמקי ליבם.

אף לא לרגע אחד לא היה בליבי ספק בכך שעמאן הוא המקום הנכון לכינוס זה. אמרתי זאת לכל הפלסטינים ששאלו לדעתי על כך.

כך ראו אותו השבוע במשך שעה וחצי בשידור חי שני מיליון הפלסטינים בשטחים הכבושים ובישראל

לעמאן יש מעלה אחת, שאין לשום מקום אחר במרחב: היא בטווח הקשר הטלוויזיוני עם ירושלים ושכם, תל-אביב וחיפה. כי מעמאן יכול היה יאסר ערפאת לדבר במישרין אל בני עמו בשטחים הכבושים, אל הפלסטינים שהם אורח-ישראל, וגם אל הציבור הישראלי היהודי, ולא באמצעות הראי העקום של הטלוויזיה הישראלית, על עורכיה וצנזורה, אלא במישרין, פנים אל פנים, מלב אל לב.

וכך זכו השבוע שני מיליון הפלסטינים שחתת השילטון הישראלי לראות במשך שעה וחצי, בשידור חי, את יאסר ערפאת, ולשמוע מפיו דינודחשכון מפורט על מצב עמם, בעיותיו ודרכו בעתיד. הרבה נאמר כרמוזים, אך כל פלסטיני מבין את הרמזים האלה ויודע מה כוונתם. הרבה נאמר במעין צופן, אך כל הפלסטינים מבינים צופן זה. והרבה גם נאמר בגלוי, בצורה ברורה ופשוטה. ננתח את הדברים להלן, אך חשובות מן הנאומים — עם כל חשיבותם — היו החוויות החזותיות.

עצם המראה היה צריך לחמם את ליבו של פלסטיני. הנה התכנסו באולם הענקי, שהיה מלא מפה אל פה, מאות מנהיגי העם הפלסטיני. רובם היו גברים רציניים, בגיל העמידה, בעלי חזות של אחריות ושיקול-דעת. לא חסרו גם נשים. התמונה ניפצה לרסיסים את התרמית של חבורת הטרוריסטים הפרועים, שצויירה במשך שנים על-ידי התעמולה הישראלית והאמריקאית.

לולא ריבוי השפמים ומיעוט המישקפיים, זה יכול היה להיות הקונגרס הצייוני בימיו הטובים.

הצופים בארץ עקבו בדריכות אחרי מיפקד הנוכחות. כדי לפתוח את הכינוס כמושב לגיטימי, היה צורך בנוכחותם של 256 מבין 384 חברי המועצה, מלבד 183 הצירים מן השטחים הכבושים, ואמנם, 261 מחברי המועצה נכחו באולם.

בזה אחר זה נקראו השמות של חברי-המועצה בקול רם, והחברים הזדהו. כאשר נקרא שמו של אחמד ג'בריל, פרץ צחוק. היה זה צחוק עליו — כי כל הנוכחים ידעו כי הרוב הגדול של התנועה כבר התלכד מסביב להנהגה, ושלהעדרותם של סוכני סוריה אין עוד מישקל.

כמעט לכל אחד מן האנשים שנקראו בשמותיהם יש מישפחות וקרובים בארץ, ואלה עקבו בדריכות אחרי המיפקד.

הקהל קם על רגליו לזכר הרוגי יצחק רבין בכיר-זית ורמאללה — ואחיהם בארץ קמו עימם בליבם. הרגל הפלסטיני הגדול שמאחורי שולחן הנשיאות, לצד הרגל של המדינה המארכת, בוודאי הפעים את הלבבות במקומות שבהם הצגת הרגל הזה מכיאה למאסר של שנתיים, אם לא להרג בהפגנה.

היו רגעים של מתח, כאשר נערכה ההצבעה על הדחת חאלד אל-פאהום, היו"ר הבוגדני של המועצה, משרת סוריה, וכאשר נבחר במקומו שיח' מוסלמי קשיש. ההצבעה ומניין הפתקים נערכו כולם לעיני המצלמה, במשך שעה ארוכה, כשהוצג פתק אחרי פתק — 188 בעד השיח' המכובד, 8 נגדו וכמה עשרות פתקים לבנים, פיתקיה-הימנעות ופתקים פסולים.

מזכיר הליגה, ערפאת, חוסיין, אבו-מאזן וקדוחי